

ростъта му, никой не смѣе да направи като него. А ситото

играе ли, играе въ шепитѣ на две невидими, силни ржце. Нѣкои по-решителни негови съученици се опитватъ да последватъ примѣра му. Всичкитѣ сполучватъ. Той ги посрѣща за смѣно. Води ги при единъ студень, бистъръ изворъ, да пиятъ вода. А другитѣ горе, въ ситото, още се пекатъ на огънь!

На Мургаша му е жалко за тѣхъ. Вика, колкото му гласъ държи:

— Не бойте се! Минавайте съ главата напредъ!

И отъ мжката, която го бори на сънь, че онѣзи, горе въ ситото, живи ще се опекатъ, събужда се. Тълкува съня си, и разбира, че е билъ храбъръ. Учудва се на храбростъта си. Другото, че е пръвъ ученикъ въ отдѣлението, не го интересува. Нали мина първи презъ ситото...

Симеонъ Андреевъ

СМОКЪ ОМАЙНИКЪ И КОСОРЪ ПТИЧКА

Смокъ омайникъ на върбица засвирилъ е пѣсенчица. Свириката му свири леко на широко и далеко. Полски вѣтъръ я разнося, Косоръ птичка му приглася и му дума: „Свири, братко, и по-медно, и по-сладко,

нека стигне пѣсенъта ни златни ниви и поляни, бѣли стада съсъ овчари и жътварки, и жътвари — да извиятъ хоро вито, та по жътвата честито да се рони съ пѣсенчица златно жито и пшеница.

И. Стубель